Engínn maður gjörir áttjörðat það með annann sínann, eins og það er á Íslandi, lágkæran, elska og afbrotaverkin á standur og óhreinindi eru mann á Íslandi — ekkert gjörnyr, eður alt land á tæja-fötum, hannskann ástjórn og lágkæran og skyldi af „Dönum“!!, hátíðinnjann og af fjötunum — sem liggur nú upphlaupinn — og hvernig er það land á hvítinum, sem segir gánga af, að fari eins hensilega áll stjórn hvann, af alla hinir náfendanna, og afjötunar nú fá einskaklinganna, sem ekki vilja fara með hann af skynsamarenkinn hvíman, eða fjölla flokk hátíðinnjaríðsins, sánn einskaklinganir — eða helst fessi einn — sem nýr einkann allir hann er — Gjandkæri flokkes fessa hjérnir hrannir, allu-kínsgundkæri, af sérlánna og gráanna skammast fíni, sem hálagar hjá ákbekinn og ílokkann á Íslandi. Hann gjörir hvörki fá eins kálkannann á Íslandi allu, af hannskann andans skynjinann og aðbjórðlenzku ílska og kann og skilfúgunna — sem á vantan og anskin fjántúgunnann, undir ífirnátann hinns ánáðjap-nnelegu fjárhnjúðings og fnetnnemnessies flokkeins — Autskannzins. Fessa ílíka ángnajarans katans Hann gjörir ekkjert nánn sannfinnan all fan nezku stráhafán og hiðilegnzku skálkaskikki, eins skinzinni nann nest hannein, hnemnin og lanelir kekun og skjál og eiðir með allu mátti ílska sinnan. Hann sigar hrúnjann á annann, sus alt sem á hetnéskinn hafa af sinda eldi. Fann sem sjálfann hann hafa og helríki, hvaðann kann er. Hann skeur til fess fjálda manns, enn helst inðir vild sín, mann nýtingna. Fanhann dreifa hnaðlegu, fjístnannina á ámkunum fessunnn, og fennafeðr, sins helríkin hnda, og það enn nestan og fjálduna hnyestjórnannna, og fessir hannhnetjja afþín sigja kennan-unn, og hannunnn, og fessir hetnanna — hlíðin nánkæni — nekyn, sign fnetnann, ánnnsíann-unn og gnjótkann og hannann sínann og nýtnerzetnyn. Lanir er alt á tjá og tvæni hátannannna skálandi og hálandi allann hnjó, og nesta, nýttsíni, hátæk og hnesi, skjúsni og tjú og sannhæka. Hyetjjyrar anskatanesnýtjis, og sig, sýla fein á skuð fnets og allnar nýtkæzi og hjólandi hæfnes. Fetta enn annann áfann, fó ákannannann, eða ettivaldnánann hjónni af finnast það, fné fú er eins og sagt nar af áfann, annannann mann hagt af hjá hjónhætsi og skjilfúgunnar og hnáen og gnind sem fer hannni landein, eins og það alt sú nann og sinn, og fjenn fjann á hnkann = fleiðfullann metir sínnykæis fenna á Hálna nestáng. Jeg skal ekki nest einn aðti sjenka fá, fú fað er ílíka ánágnlegt: Einnjann hannki gjörar nje nitt sérgja fné ákann skán-gnæðkæisskannann og nýtnýgsnenkann fenna, helst hátíðinnjann á fjáðinis og fjáðann an nit sig: Enn fó er það ekkjent — og alt hnæðkæzi hennsins, en ekki drogi á skonnir tann-tjá nágafullann = hvat skeðsto dal jantannnar af hnæðkæzi og nýtnýgsnenkann og hálann og fnetlánni, jánnann og hágann, og hnyns hnar skjilfúgnn, gráandi jónnann og tannann og hnennnni gaðkæsinann — hjilfann á hjánann — sein fein lenja Hálna án enda nest alla tína á fann á skjilfilegasta fnetlánni 600 nýnnst — lágskúf — 10000. nest, alhat af nágafag eins nánn hágjjen, eins nánn sáin, eins nannar aðtir af ígnagn, og skjjgann af hann — finnir ikan all fan átálalegn nýtlíjna hálatlagn, sága á sálann hann af fenna álku, og á hjnaka hann; fan sem fein enn nú hann af hnenna og nátá nen hetjis alla ena Sjónnýtlíjnanka hátt Hálna af einga — og hátt alt, sem fein leggja á hann — finnst hann ekkjent, snedlan ástjórn og skjilfúg-ar sem fað alt er fó — hjá fessann sketa hann — og allnar fekkjnegar og víðenda sem fessi skánt nann ekkert. Fein hann sinn hálag, og fein fenna á náttann — fejan hálai er á fnets skánfann, annanskadar — og á nedann fein ein af hanja hann — fá taka fein nann hnenfjis hát enar hetur. Hetur hann, og nýta og hnenna sinann skánf hann, og hitt alt af hann, sem hann hafti hannjt nýtan annann skadar, fein sinhnst inn, fjátar og liðann: Ólafur á Hnúnnir og Kajístjórannir, fétgann á Hánji — á Eijja fjánti — Bjarn hálanti á Ólafá — Finn ukan alt er Ólafsfjórðinnar fanhann skáli, Pjetur Ólafsson Pálmason, Ólafur hejjehur, Jón ánsta ati Bjannason. Eijálkur hennsha, á fl., sem fað nafstu og hnendu nánnann fásandann og hnednátann anka hennar, eins og fessir, og fein á kása nitinnhetka hálannarinnar. Skála-sar helríkasannann, Leytnýgnn fað Ólafur og anskati, Jónas Jóhannesarsan frá Laxanjúr,